

xerradissa d'orenets, de pardalets pentinats a la garçonne. Serà aquí... Carrer de la Mosca... si és aquest, pujant a mà dreta, primera porta. Aquí s'ensenya el corte Martí, és aquí.

Ha estat molt ben rebut:—Feia dies que l'esperàvem—li ha dit la mestressa, Madame Conxita Maria, un Bivelot encantador, que gasta coloret, carmí i polvos marca «El Angel».

—El presentaré a la meva germana; quina alegria tindrà de veure'l, ella que està enamorada de tots els forasters i cap li diu res, ui, quan el veurà es tornarà *boja*.

—No, no li digui, em recaria pobreta, tan bona xicota.

—Entri, entri Paquito.

Seguit de la mestresseta he entrat i en el rebedor m'he topat amb dues jovenetes.

—Déu el guard.

—Salut pimpollos, a vostés les conec, són de la fonda aquella, parents de Cristòfor Colom.

—Si, senyor; ens coneixia de veritat?; no el recòrdo; fa molt que és aquí a Olot?, no? de veres?

—Vosté és la Mercé, no puc equivocar-me, simpàtica i xerraire com sempre.

Una riallada forta ens ha trencat el diàleg, dintre la sala de treball havien fet un xiste.

—Filles, educació,—els hi ha dit la mestresseta —tinc visita.

—Noia, rèiem d'en Poldo.

—Vaja, prou.

—Si vols riurem del teu soldat, que tot ho *Mata*.

—Pilar, et tornes molt descarada, perquè tens d'anar al ball pla.

—Tu *Xenis calla*—contesta la Pilar—sempre s'ha d'ésser en *Mascarat* per paielles.

—No en faci cas—m'ha dit la mestresseta, excusant-se.

—Això és ben bé un cosidor model, tothom retalla; permeti'm, que pugui visitar-les.

—No, li prego que no entri.

—Senyora sé que és amable per no negar-me l'entrada.

—Passi, doncs... noies, mireu vos presento el jove, és de RIALLES,—un aplauso ha coronat les paraules de la Conxita Maria, m'he vist rodejat d'un estol de jovenetes que una m'estirava l'americana, l'altre el nas, l'altre les orelles.

—Si, de debó, posi-m'hi, posi-m'hi.

—Totes, totes hi aniran.

Al dir això, una d'elles s'apropa més amb mi i em diu molt baix a cau d'orella: «aquesta no, no li posin, és de casa el senyor Notari.»

—Molt bé, gràcies de l'avis, senyoreta... la gràcia de vosté?

—Soc la Farigola, però no m'hi posi, li demano per favor.

—Quin nom tan bonic; no n'hi ha cap que es digui Ofàbrega? També fa molta olor. Miri, Farigola, a n'aquesta que'm diu també puc posar-li perquè per a dir-li que ens és molt agradable i simpàtica, no té d'enfadar-se ni pendre-s'ho a mal, no li sembla Ordeig?

—Farigola, Farigola em dic; l'Ordeig és aquesta altre.

—Quina és la que estima a n'aquell xicot picapedrer?

—Es molt tafaer vosté; això no li direm pas.

—Res, no he dit res, ara no vull saber-ho.

Amb un recó de la sala, treballen i tenen conversa apart dues xicotes que m'han cridat fortament l'atenció, són amigues inseparables, les havia vist alguna volta passejar pel carrer i recordo que el mateix que em va passar al veure el primer aereoplà, vaig seguir-les amb interès fins a perdre-les de vista; són entenimentades i serioses, amb un deix de simpatia tan agradable, que commourien un cor de *Roca*.

A l'acomiar-me del cosidor, vaig sentir una gran recança, vaig donar la mà a totes; la Rosita no volia allargar-me-la, em va dir que a n'ella ja li havíem posat una vegada, i que ja n'hi havia prou; la Tresserres s'amagava perquè no la veïés, però és tan alta i tan *maca*, que forçosament l'havia de veure.

—Si m'hi posen no diguin res de mal.

—De una xicota com vosté, i com les seves amigues, que vol que pugui dir-ne de mal? No tinc prou boca per elevar-les, i em sap greu no ésser jo en *Segalet*, sap per qui parlo? Si fos jo em tindria per l'home més feliç del món.

—Ara jovenetes, salut, tinc tard, no perdin més temps, que ja ens n'hi he fet perdre força, i... retallin, sobretot retallin, és la feina de les bones modistes.

PAQUITO

Les més últimes novetats al
Palau del Calçat

Xampany Rigol

El preferit per la gent

de bon gust i distinció

Bebeu sempre Rigol